

Отишла и заговорила:

— Маргаритке, дъще, отколѣ вече татко ти не може да ходи въ гората да гори вжглища и затуй дойдохъ да ти се примоля: дай ни малко хлѣбецъ, че ако ще да е черъ вжгленъ.

Ала Маргаритка имала камъкъ-сърце.

— Слушай, мамо, — рекла, — тука се яде само печено и готвено, а черъ хлѣбъ не се и подава на трапезата. Не мога ви да — дѣ да го найда? Затуй татко ще трѣбва да намѣри, сѣ е здравъ още толкова.

Рекла, оставила майка си права и излѣзла.

— Чуй, мжжо, — рекла бабата, щомъ се върнала у дома. — Въ царскитѣ палати се яде само печено и готвено, и черъ хлѣбъ не се и подава на трапезата. Маргаритка не може ни да хлѣбецъ; отдѣ да го вземе? Ти ще трѣбва да намѣришъ, рече тя, сѣ си билъ толкова здравъ. Ще трѣбва самички да видимъ, какъ да си помогнемъ.

А вжглищарьтъ не можель вече, та останали да гладувать. И въ нуждата изгубили ума и дума.

— Слушай жено, — рекълъ най-послѣ вжглищарьтъ, — щомъ влѣзне веднажъ гладътъ, не си отива вече отъ кжщи; ще ни довлѣче той и още по-лошъ гостенинъ — умираalkата. Я да идемъ при Маргаритка, та баремъ при дѣтетото си да умремъ.

И запжтили се и двамата въ царскитѣ палати.

— Дъще, чедо, — думать тѣ Маргаритки, — нѣма вече какъ да живѣемъ у нази, та дойдохме при тебе да умремъ. Отреди ни нѣйдѣ едно кжтченце.

Ала Маргаритка имала камъкъ-сърце.

— Не, не, майко, до тамъ нѣма да дойде. Богъ ще ви помогне.

И оставила старитѣ и си отишла.

И умрѣли вжглищарьтъ и жена му още сжщата нощъ. Умрѣли, а Маргаритка не имъ притворила очитѣ поне.

И както си лежели тѣ въ гроба и тъмна нощъ настжпва, а Маргаритка си почива въ меката по-